

SĂPTĂMÂNAL RELIGIOS
REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
Cluj, Str. Jokaí (fost N. Iorga) Nr. 6

ABONAMENTUL plătit înainte: pe un an 16.000 Lei, pe 6 luni
8.000 Lei, pe 3 luni 4.000 Lei. Abonamentul de sprijin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40.646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
înregistrată la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reapariție Nr. 3.651 din 1946

Mărturisind credința

„Cel ce se va lepăda de mine înaintea oamenilor, și eu mă voi lepăda de el înaintea Tatălui meu carele este în ceruri” Matei 10, 33.

Mulți necredincioși și slabi credincioși locuiesc azi, și mai ales astăzi, nu numai printre noi. Mulți, nenumărați și neștiuți de mulți. Sunt necredincioși, dar un lucru, adevărul că puterea învățării lui Hristos este neîntrecută, — îl cred și ei. Da. Și ultimul păgân știe că cel mai mare lucru pentru viața omului, și mai cu seamă pentru viața și traiul nostru îndelaolaltă, este învățătura creștină și tot ce ne-a descoperit această religie a iubirii. Și pe bună dreptate. Ar putea doară să nu vadă și să nu simtă lumina zilei? Ar putea fi așa de nepriecut, încât să nu înțeleagă că, dacă omenirea a dobândit cândva vreă binefacere, aceasta este fără îndoială creștinismul cu toate urmările lui? Care dară dintre bucuriile civilizației ar putea să înlocuiască, un singur moment, nădejdea ce ne-o dă Hristos? Niciuna.

Sau, a adus istoria, acea lungă poveste a trecutului, un lucru asemănător, o învățatură așa de strălucită ca aceasta? Știința și viața, cu toate cărțile și fețele lor, luminatune-au și ne-au încălzit oare ele, cât paginile dragostei de oameni și de Dumnezeu? Nu, fără îndoială nu. Dar religiile toate, împreună cu lanțurile și puterea tuturor stăpânitorilor de popoare la un loc, reușit-au să ne îmblânzească pe jumătate cât acel: „Pace vouă” al lui Isus? Nu. De o mie de ori nu.

De aceea, bine o știu și hulitorii Lui; chiar când n'o primesc. Și știu ei cu toții că pentru a se război cu El, le trebuie armă de aceeași măsură, — armă? păcat este a te și gândi. Și, tot de aceea, avem și noi datoria noastră. Aceeași datorie și sfântă moștenire, care ne-au lăsat-o cu limbă de moarte, și Hristos, și strămoșii noștri.

Să ne-o îndeplinim deci. Să ne îndeplinim datoria și să gră-

jim de sămânța adevărului, ca de lumina ochilor din cap. Cum vom ști noi mai bine, așa s'o cultivăm. Pentru aceasta, cei dela care Hristos nu cere decât să ne ținem legea, să nu încetăm a-L mărturisi și a ne ruga, preamărindu-L împreună cu alții, căci este Fiul Dumnezeului adevărat.

Iară voi, voi cărora v'a dat rasa și puterea, fiți atenți. Îngrijiți de „turmă” și, de tot ce vă încredințase Hristos cu „cheile” Sale. Fiți apostoli și păstori cu fapte cu tot. Luminati! Porniți și luminati pașii noștrii și nu ne lăsați să rătăcim. — Altfel ce folos și pentru această lucrare, — că unii își canonesc viața printre săbateci, pentru lățirea aceleiași credințe pe care noi, aici, creștini „născuți iar nu făcuți”, o lăsam în paragină, o lăsam să se pustiască. Și, Doamne, dacă faptele și ajutorul nostru ar fi singura îmbărbătare și mângâierea bieților misionari...

Este ca și când unii clădesc,

(continuare în pag. 7)

Pentru familia creștină

Prima școală a copilului

de I. Agârbiceanu

Adevărata familie creștină nu este însă numai vatra sănătății trupesti, ci și a celei sufletești a copilului. Deacea dacă părinții sunt obligați să intre perfect sănătoși în căsătorie, — sănătoși trupesti — ei sunt tot așa dator să fie perfect sănătoși sufletește.

Ce folos că soții de căsătorie vor fi puternici și sănătoși ca tunul, dacă ei nu dau nimic pe viața religioasă și morală, nu pun nici un preț pe legile dumnezeiești, nu se îngrijesc de sufletul lor, ci îl încarcă cu tot soiul de păcate! Un orb, nu poate conduce, povățui pe un alt orb, fiindcă vor cădea ușor amândoi în groapă.

Iar sufletul copilului, dat de ziditorul în paza părinților, va

Oameni laudați de alți oameni, ca și oameni care se laudă pe sine, întâlnim mulți, foarte mulți. Sunt așa de numeroși că scapă de multe ori neobservați. Mai ales în timpuri ca acestea, în care trăim, câți nu sunt ridicați în slavă, trâmbitându-li-se meritele avute sau închipuie, câți nu se bat ei înșiși, pe piept ca să-și atragă admirația altora.

Și, invers, câți nu sunt dejosiiți, huliți! Nu rar ne e dat să vedem persoane care cu o lună, cu o zi mai înainte au fost înălțate în slavă, acum să fie acoperite cu hula și rușine. De aci se vede deșertăciunea deșertăciunilor — mărirea omenescă. Acei care te-au proslăvit ieri, azi te umilesc, cei care ți-au cântat osanale, te injură. Nu e de mirare, din vreme ce însuși Omul cel mai ales, supraomul, Dumnezeu Isus Hristos a avut parte de acest contrast, de preamărire la intrarea în Ierusalim, de scuipare după trei-patru zile.

Cât e de mic omul! Și o furnică se urcă sus de tot, dar

armele ei se pierd odată cu ea. Peste cenușa tuturor lucrărilor omenești, vremea își așterne, atotputernică, veșnicia.

Dar („Minunate sunt Doamne, tainele Tale...”) Omul nu este numai acest viermușor neînsemnat, el este și o faptură măreață. Este coroana creaturilor pământești ale lui Dumnezeu, este copia, chipul și asemănarea Creatorului, este fiul Celui dela care toate purced, este chematul la fericirea cea mai pe sus de fire, la fericirea cerului. Omul este chemat a fi stăpân și rege în rai, împreună cu Hristos. Se poate ceva mai măreț?

E mic omul prin neputința sa, dar e mare prin faptul că e „fiul celui mai de seamă tată” (vorba poetului Gregorian). E neputincios lutul trupului omenesc, e tuturor rob, dar în acest lut s'a îmbrăcat Dumnezeu, în persoana Fiului, și astfel i-a dat cinste și glorie.

Prin urmare, neputința și slăbiciunea noastră nu trebuie să ne descurajeze. Dar nici să ne îngâmfăm, crezându-ne tari și mari, bogați, înțelepți, căci nimic din ce avem nu este dela noi și nu este cu desăvârșire al nostru.

Cu nimic nu ne putem lauda, cum zice și Apostolul neamurilor: „Departă de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6, 14). Cu nimic, înafară de crucea Domnului. Fiindcă laudându-ne astfel nu ne laudăm pe noi, ci pe Hristos care lucrează prin noi. Când purtăm în noi crucea lui Hristos, nu mai suntem, e Hristos multiplicat în persoanele noastre.

Așa dar, acum când se rostesc atâtea laude, meritate și nemeritate, toate trecătoare, ar trebui să ne laudăm în Hristos, în crucea Lui. Numai întru aceasta. Căci numai astfel de laudă e neperitoare și numai aceasta folosește. DUMITRU C. MICH

(continuare în pag. 6)

Rozete spirituale

E mai blădă moartea ce vine pe urma glonțului, decât cea ce vine pe urma patimilor.

Nebunia este convinsă că toate relele vin dela alții.

Cel ce se poate înșela mai repede ești tu însuși.

Sfințenia e o glorioasă concentrare de iubire.

Băutura e o otravă a caracterului.

Cea mai sigură datorie a noastră este moartea.

Pregătește-te să mori fără a fi cuprins de frica morții.

Zâmbetul senin e lumina spiritului.

Unora le crește măseaua înțelepciunii numai după moarte.

Iubind pe altul trăirea noastră se dublează.

Stelele ce cad nu se mai pot întoarce la locul de unde au căzut.

Sărăcia nu se împrietenește cu munca.

Risipitorii de cuvinte nu pot fi economii ai spiritului.

Totul e bine când se sfârșește bine.

Anton Crișan

Mama durerilor

Ai împletit de veacuri suferința
Spre slava pruncului Isus,
Imprăștiind la toți căința
Și încrederea în Cel de sus.

Imparți luminoasă noaptea grea
A sufletelor păcătoase,
Sadind în ele eterna stea
A faptelor frumoase.

Indrepti tot sufletul spre soare
Ce mult îți datorăm noi ție!
Ne'nvești că vieța-i trecătoare -
Să ne gândim la veșnicie.

EUFRA. CIOTOTARU

Coboară-ți, Doamne, îngerii

Coboară-ți, Doamne, îngerii
Peste valea asta-a plângerii,
Ori trimite oști de Cheruvimi,
De Arhangheli, ori de Serafimi,
Să ne-aducă pe aripa lor
Mânuierea noastră a tuturor...

Coboară-ți Doamne, harul Tău cel Sfânt
Să ne deslegăm de-acest pământ.
Să ne stămpărăm din marea Ți Taină
Și să ne mbrăcăm în altă haină;
Lumina Ta să lumineze'n Ceață,
Să ne întoarcem la Eterna Viață!...

SIMION POP
astirist, Cluj

Preoțimea în cadrul vieții de acum

Desigur că Preoția, ca taină bisericească, a fost instituită cu mărețul scop, ca prin Ea, să se continue propagarea dogmelor creștine și Cuvântul lui Dumnezeu, să se călăuzească spre adevăr și lumină maselor populare, să se dea exemple de jertfă și fapte pilduitoare, să se creștineze acei unde cuvântul Domnului încă n'a pătruns, să se pregătească moralicește popoarele în cadrul legilor și așezărilor societății și, în slârșit, tot ce a fost mai nobil, mai uman, mai sfânt și mai presus de cele lumești, a stat la baza creării acestei minunate taine.

Cel uns în taina preoției, prin însuși faptul că în chip nesilit simte să urmeze căile sfinților Apostoli, trebuie să însemne și să fie o întrupare a virtuților cerești și să formeze, om și taină, o unire fericită cu bogate și mai numeroase roade pentru viața sufletească și morală a omenirii de pretutindenea.

Astăzi, când omenirea a fost sguduită din temelii de două crâncene războaie, se simte în întreaga lume o secetă generală după cuvinte și îndemnuri bune, de pace, de îmbărbătare, de ridicarea sufletului dintre cele lumești și de călăuzirea omenirii către moral, superior și curat; virtuți propovăduite de blândul Mântăitor.

Și mai mult, trecerea dela îndemnuri și propovăduire prin viu graiu la trăire în fapte este idealul care trebuie realizat de către toți cei hirotonisiți în această sfântă taină.

Ii revine deci, acum mai mult ca altă dată și decât oricui, preotului, frumoasa datorie de a se achita așa cum trebuie de misiunea nobilă care și-a dorit-o,

și care i-a fost încredințată.

„Prea cucernice Părinte, cuvântul tău, rostit de pe amvon și în fața celor ce smeriți aleargă la Domnul, să nu însemne altceva, decât înălțare, curățire și călăuzire a sufletului spre azurul înălțimilor cerești, spre Dumnezeu”.

„Fapta ta, să aline dureri, să vindece răni, să aducă împăcare și să fie pildă vie și model rar pentru cei ce te urmează întru toate”.

„Exemplul vieții tale, să poată fi iconă pentru toți, să corespundă învățăturilor bisericești și să nu mai ducă lumea la noi alunecături și decăderi morale”.

„Familia ta, să fie focar de răspândire a virtuților creștinești, temelia de bază a societății creștine de mâine, ce trebuie să constituie baza unei lumi cu adevărat morală și conformă cu învățăturile Sfintei Scripturi”.

Așa vrem să ne fie preoții, așa trebuie să fie și numai astfel vor putea rămâne și pe mai departe preoți în vârtoarea timpurilor noi.

Credincioșii laici, s'ar bucura nespuse de mult ca toți cucernicii părioți, potrivit canoanelor bisericești și dogmelor creștine, să fie mai mult apostoli și misionari ai credinței, decât profesioniști; va însemna acest fapt în lumea viitorului o dâră puternică de lumină întocmai acelei proiectate de Steaua, dela Răsărit, după care credincioșii, ca și cei trei Magi se vor îndrepta și vor fi călăuziți spre Domnul.

Nistor Alex Gheorghe
notar-Paingeni-Mureș

Sfat creștin

Deși știm că totul este
Trecător aici sub soare
Și că bunuri, situații
Toate sunt înșelătoare,

Totuși cu atâta sete
Alergăm după avere,
După comori pieritoare
Netrăind cum ni se cere.

Trupul în pământ se duce
Căci din el a fost luat
Singur sufletul va merge
Pe tărâmul celălalt.

Unde-și va lua răsplata
Dela Creatorul Sfânt
După cum aici trăit-am
Viața de pe pământ.

Deci văzând nimicnicia
La toate aici pe lume
Să grijim întâiu de suflet
Nutrindu-l cu fapte bune.

G BOLOG

Lărgirea iubirii de mamă

Ar domni mai multă fericire în lume, dacă mamele nu s'ar îngriji numai de soarta propriilor lor copii, ci s'ar mai gândi că sunt copii orfani pe lume, copii de oameni nevoiași, copii care n'au nici pâinea cea de toate zilele.

Dar sunt mame, care în dragostea lor oarbă și pătimase pentru proprii lor copii, nescotesc nevoile și suferințele altora și ar voi să acapăreze totul numai pentru copiii lor. Iși vor găta copiii lor în mătăsuri, nevoind să știe că alți copii umblă desculți și în zdrențe; vor cheltui averi pentru jucării scumpe, negândindu-se că sunt copii cu care n'are cine să se joace; vor îndopa copii lor cu bomboane și prăjituri, când alți copii n'au ce mânca.

Sunt părinți bogați, care își aduc copiii la școală cu automobilul, în timp ce alți copii n'au ce încălța pentru a se duce la școală.

În societatea omenească trebuie unii să aibă grijă și de ceilalți și tocmai mamele ar trebui să țină seama și de soarta altor copii.

În ținuturile devastate, în orașele aprinse, în regiunile înfometate, rătăcesc copii fără adăpost, fără hrană.

Din prisosul ce risipesc fără folos mamele pentru copiii lor, să dăruiască orfanilor și copiilor desmoșteniți de soartă. Iubirea lor să fie mai mare și să se lărgească, ca în inima lor de mamă să găsească răsunet și durerea celorlalți copii.

După Iohana Fridjung

Copilul tău

Copilul tău e un pădureț
Ce astăzi n'are mare preț,
Dar cum din pădureț faci pom,
Din el, de vrei poți face „om”.
Atunci ascultă-mă pe mine:
Ca'n lume el „să aibă parte”,
Trimite-l ca să n'avețe carte;
Nu cărți de joc ca să le bată,
Să piardă'n ele averea toată.
Învățat-l ca să nu i-a'n gură
Nici când o altă beătură,
Decât răcoritoarea apă
Ce lumea n'treagă o adăpă.
Arată-i drumul luminos
A'nvățaturii lui Hristos;
Să-i spuie că răul se răpune
Prin muncă și prin rugăciune
Nu țigara, beutura —
Ci rugăciunea și Scriptura;
Nu baluri, chefuri, desfătare —
Ci rugăciunea e a lui chemare.
Să ție veșnic pașii săi
Tot urmăriți de ochii tăi,
Să nu devină-a ta iubire,

Prilejul lui de potionire.
Dă-i vezi țigara'n colțul gurii
Și'n ochi vapoara beuturii,
Ma ia nuiava, nu l'orața
Până se poate îndrepta!
Iar ca să a'ai din fiul tău
Un tânăr fără Dumnezeu —
De pretenții stricați și răi.
Ferește-l ca pe ochii tăi.
„Cu mere putrede — se spune —
„Se strică'n veci și cele bune”.
In caz c'acestea ți-ar plăcea,
Să faci tu mai întâi așa,
Ca'n tine fiul pildă având,
Să te urmeze orișicând.
Și atunci în cer când vei fi dus,
Ai să răspunzi cu fruntea sus:
„O! Doamne, n' lume cât am stat
„Pe Tine Te-am reprezentat!”

ION PURCARIU

Citiți și răspândiți gazeta „Vieța Creștină”.

P A G I N A M A M E I

Mama mea

Sunt deprins să țin capul semeț și cugetul meu cam încâpățanat și îndrăzneț. Chiar dacă regele m-ar privi în față, eu nu aș lăsa privirea în jos.

Cu toate acestea dragă mamă să ți o spun neted: Oricât de mult îndrăzneala și mândria m-ar îngâmfă, în apropierea ta, divină și dulce mamă, mă simt cuprins de o sială duioasă.

E oare spiritul tău, care mă subjugă în taină, e oare spiritul tău înalt, care pătrunde totul și fulgerător se înalță până la cer? Mă chinuie care amintirea că am comis oarecare fapte ce ți-au întristat inima, frumoasa inimă ce m-a iubit atât?

Intr'o pornire nebună te-am părăsit odată. Voiam să merg până la capătul lumii, voiam să văd dacă voiu găsi iubirea, iubirea să o pot cuprinde. Pe toate drumurile am căutat iubirea, înaintea tuturor porților întindeam mâna cersind pomana unei mici iubiri. Rânjind îmi răspundeau cu ură glacială. Și neîncetat rătăceam după iubire, căutând mereu iubire, dar iubire n'am găsit nicăieri. Bolnav și amărât am revenit acasă și atunci, măicuțo, mi-ai ieșit înainte și ceea ce zării în ochii tăi îmiăcrimați — eră dulcea, mult căutata iubire.

După H Heine

Cultul mamei

Când rostim cuvântul mamă, deodată învie în sufletul nostru chipul ei, toate binefacerile ce se leagă de acest cuvânt sfânt și pe toți ne cuprinde un respect religios.

Pr viți în jurul vostru, coborâți-vă în adâncimile sufletelor celor mai decăzute și toți veți găsi un fel de cult pentru titlul de mamă.

Luăți un tânăr destrăbălat, care toată vremea își bate joc de femei și care susține că nu crede în cinstea femeii. Spuneți-i că mama lui a fost o femeie

necinstită și acel tânăr se va supăra, se va revolta. El nu va permite nimănui să se atingă de maică-sa.

Natura pune pe capul femeii devenită mamă, cunună de sfântă. În zilele noastre, când totul se mânjește, se disprețuiește și se înjosește, de un lucru nimeni nu îndrăznește să se atingă; e mama.

Mama e singura divinitate pe pământ fără aței, fără necredincioși.

După Ernest Legouvé

Cuvântul „mamă“

Nici o limbă nu are un cuvânt destul de adânc, o vorbă destul de dreaptă, pentru a spune tot ce inima omenească ar putea simți, toată admirația, mulțumirea, recunoștința, către acea ființă care ne-a dat viață.

Nu este decât un singur cuvânt, care poate spune iubirea

firească în toate țările, în toate timpurile, în toate limbile — un cuvânt mititel, care dela leagăn până la mormânt, îl rostesc toate generațiile și care rezumă veșnica închinare a ființei mai apropiate de Dumnezeu: **Mama**.

După Henri Nicolle

Mama mea

Mama mea a trăit 90 de ani și faptul că am putut-o păstra până la această vârstă înaintată a fost toată fericirea vieții mele.

Când n'am mai fost școlar, cu toate că-și iubea locul natal, unde a trăit 60 de ani, ea l-a părăsit, numai ca să nu mă părăsească pe mine. Ea m-a urmat la Nord, la Sud, la Răsărit, la Apus, peste tot locul unde m'a purtat vântul soartei vieții mele unversitare și politice.

Dacă am făcut bun ceva pentru lume, dacă am scris ceva frumos, mamei mele se datorește. Ea a fost cea mai bună conștiință a mea.

Tot ce am scris ei i-am închinat.

Inima mamei e ceva sfânt pe pământ. Ea e dovada spiritua-lității și a nemuririi sufletelor.

După Joseph Fabre

Destinul femeii

Am fost copilă: creșteam, speram. Înaintea mea era viața. Lumea părea mare, frumoasă. Culegeam flori și râvneam fructe din pomi ascunși.

Apoi am fost fecioară: visam, doream, așteptam. Străin mi se părea totul și tânjam după ceva negrăit de dulce. Sânul îmi era plin de dorinți. Neliniștită, cu inima palpitândă, așteptam viitorul.

Am devenit mamă. Primeam și dam iubire, din toată inima,

din tot sufletul. În mine se născu o altă viață cu alte dorinți, cu alte doruri.

Azi sunt *sclava* copiilor mei. Lor le închin tot ce am; și inima și sufletul și viața. Un singur dor mă stăpânește azi, o singură rugă o îndrept Atotputernicului: Fa din copiii mei oameni buni, credincioși lui Dumnezeu, drepti, sănătoși și ferește-i de toate relele. Amin.

După Șteffi Bauer

Rugă

Rugămu-ne îndurărilor,
Luceafărului mărilor;
Din valuri ce ne bântue
Inalță-ne, ne mântue;
Privirea-ți adorată

Asupră-ne coboară,
O Maică Preacurată
Și pururea Fecioară,
Marla.

M. Eminescu

Mama

Mama pentru a ei copil are scumpe desmierdări,

Are inimă cu ochi, are ochi cu sărutări,

Plânsul lui e plânsul ei; orice-l doare pe ea o doare

Ea trăește pentru el; când el moare și ea moare.

Vasile Alecsandri

Vorbește, nu mult, dar cu miez!

Roagă-te, nu mult, dar din inimă!

Muncește, nu a lene, ci cu energie!

Lubește, nu cu vorba, ci cu inima!

Trăește, nu nebunește, ci cu înțelepciune și atunci vei fi om.

Halm

Spicuiiri din Calendarul

Bătrân, slăbit de zile, și ngârbovit de chin
Prin lume trece Beda; ca vecinic peregrin,
El nu'nceta prin țară să tot călătorească
Vestind, prin evanghelii, credința creștinească.
Dar pentru că bătrânul părinte nu vedea,
Un prunc, ca drept tovarăș, de mână-l conducea.

Odată călăuzul condus-a prin o vale
Pe Beda: era locul închis și fără cale,
Pustiu fără viață, cu stânci imbrobodit.
Ne mai putând bătrânul să meargă de-ostenit,
Stă'n loc și dup-atâta drum greu se odihnește.
Copilul nebunatic glumind așa vorbește:

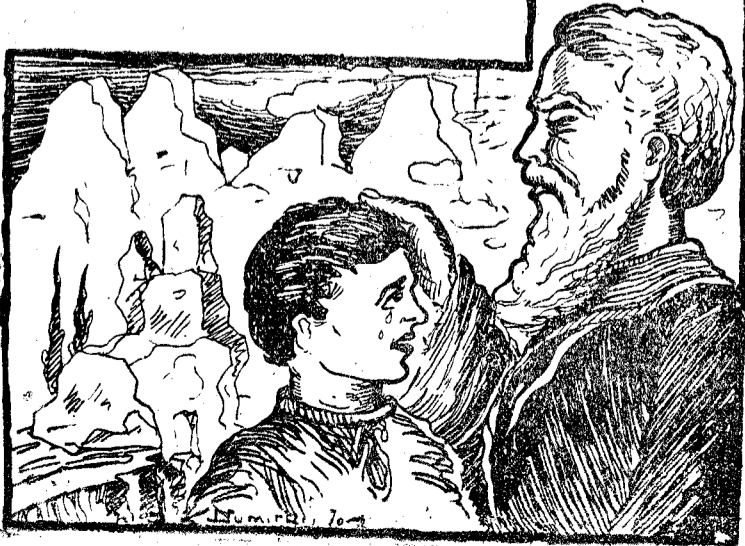
"O, dragul meu părinte! Nu-i bine-a sta în drum
"Poporul te așteaptă deci scoală-te acum
"Șii predică." Bătrânul îndată se ridică
Cercând un text începe vorbirea și explică,
Așa de blând și dulce, cât lacrimi cu drag
Brăzdau șubreda față a bietului moșneag.

Copilul tot într'una râdea cu desfătare,
Văzând cum sfântul ține la pietri cuvântare,
Cum vorba lui răsună în gol și pier'e'n vânt.
Dar iată... când bătrânul încheie al său cuvânt,
Când face semnul crucii, atunce de odată
Din crânguri se pornește o șoaptă fermecată
Și mii de mii de glasuri din vale strigă lin:
„Pa veacurilor veacuri Amin, părinte Amin!”

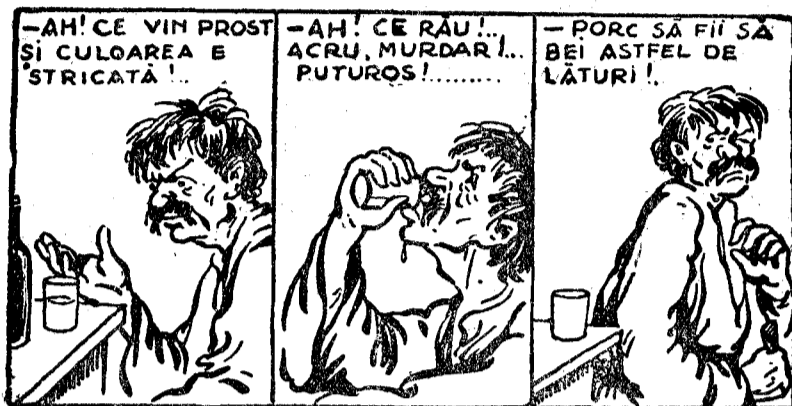
Se spărie băiatul. Pe cugete se pune
Și tremură. Cu plângeri se'nchină el și spune
Păcatul său lui Beda, cu suflet pocăit,
Bătrânul râde dulce și zice umilit:
„Tu n'ai cetit se vede, scriptura ce vorbește:
„Când tace omenirea chiar stânca glăsuește!”
„Inseamnă-ți asta bine și nu o mai uita,
Căci tot așa se poate o piatră înșchimba
In inimă umană, precum inima încă
Adeseori se'nșchimă în piatră, chiar în stâncă!”

Trad. după Kosegarten (1882).

Gh. COȘBUC

PICURI de supărare

Omul bea de supărare, de bucurie, dar mai ales din nebunie.

La început patima beției îl ține pe om legat mai puțin, apoi mai tare, până în urmă îl sugrumă de tot.

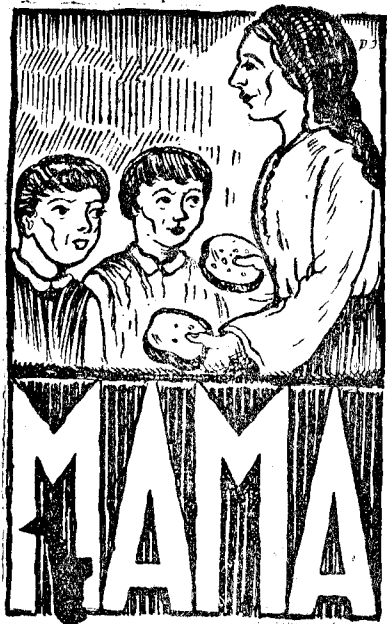
NECREDINCIOSUL :

De ce te rogi mereu lui Dumnezeu și încă mai porți și o cruciuliță la gât? Nu vezi că ești tot sărac și nenorocit? Veșnic te văd ilământ și sfârticat. Dumnezeu nici nu se gândește barem să trimită pe cineva ca să te ajute.

COPILUL :

Ba eu cred că Bunul Dumnezeu a trimis pe mulți, dar aceia nu vreau să asculte Cuvântul Lui de Bunăvestire.

nostru pe anul 1947

Erau trei, sărmani: doi copii
și-o mamă,
Și pâine... o singură bucată 'ntr'o
năframă,
Mama frânse 'n două și dete pe
rând
La fieștecare câte-o pârțicea.
— Mamă! atunci copiii ziseră
plângând:
Ție ce-ți rămâne?
Voi! răspunse ea.

AL. LEPARĂȚEANU

În zorii zilei, eșind lumea elegantă dela balul carității, în stradă săracii, bătrânii și invalizii întind mâna duuă ajutor. Cucișoara le răspunde:
Ce? Nu e destul că toată noaptea am dansat pentru voi?

Dela bal, plecând Satana cu sacul plin, îi cade pe drum doi bănuți.

Trecătorii strigă: Stai! Uite ți-au căzut doi bani. Satana răspunde:

Aceia sunt pentru săraci. Partea mea de câștig — la băuturi muzică, lux, în haine și prada luată din comorile sufletelor — se află în sac.

ACESTE DOUĂ PAGINI cu chipuri sunt luate din frumosul nostru calendar pe anul 1947.

Acest calendar a fost tipărit în anul 1935 la București, dar nu s'a putut trimite atunci, de aceea, partea calendaristică am tipărit-o din nou pe anul 1947, deasemenea și târgurile.

Calendarul nostru este de o rară frumusețe, atât pentru cuprinsul bogat, înfrumusețat cu diferite chipuri, cât și pentru hârtia bună pe care e tipărit.

Are aproape 300 de pagini, format mare, conținând peste 100 de chipuri și 4 icoane în culori.

Cine vooiește să aibă acest frumos calendar, să se grăbească a ne face din timp comanda, pentruca noi să-i putem trimite înainte de Crăciun. Nefiind chiar gata, prețul încă nu sa putut fixa. În tot cazul, în raport cu alte cărți și calendare, va avea un preț mic.

Mare manifestație

Semănătorul

Iată, a eșit semănătorul să semene.

Și pe când semăna, unele semințe au căzut pe lângă drum și au venit păsările și le-au mâncat.

Altele au căzut pe loc pietros, unde n'aveau pământ mult, și îndată au răsărit pentru că nu aveau strat adânc.

Iar când s'a ivit soarele, s'au pălit de arșiță și neavând rădăcină s'au uscat.

Altele căzură între spini, dar spinii au crescut și le-au înăbușit.

Altele căzură pe pământ bun și dădură rod, una o sută, alta șazeci, alta treizeci.

(Matei 13, 2-9.)

Secerișul

Secerișul e mult și recolta prețioasă, dacă secera taie și culege numai grâu curat, pentrucă neghina nu este opera lui Dumnezeu ci a Satanei.

Grâul este destinat hambarului și hranei de toate zilele, iar neghina focului.

Cunoașterea de sine, începutul întoarcerii la Dumnezeu

„Doamne, ajută-mă să Te cunosc pentru a Te iubi și să mă cunosc pentru a mă dispregia” (Sf. Augustin).

Dacă omul nu este amorțit, sufletește de otrava patimilor, simte în adâncul sufletului o lege recunoscută chiar și de păgâni. „Este o lege nescrisă, dar înăscută, spune Cicero, o lege pe care nu am învățat-o nici dela dascălii noștri, nici dela părinți, nici n'am studiat-o din cărți. O avem dela Creatorul nostru. El ne-a inspirat-o. Nici legile, nici poruncile nu ne-au învățat s'o practicăm. O observăm din dragoste, iar sufletele noastre sunt părunse de ea. Lege adevărată, universală, neschimbată, veșnică, prin care Dumnezeu învață și guvernează omenii. Nimeni nu poate să o nescotească fără a-și tăgădui natura sa”. Această lege o numim conștiință.

Conștiința e o lumină lăuntrică, s'arecorată în sufletele noastre de sus, din Lumina veșnică, care luminează și sfîntește pe tot omul ce vine în lume; e o imprimare a feței s'rălucitoare a lui Dumnezeu în sufletele noastre: „Insemnatu s'a pesie noi lumina feții Tale, Doamne” (Ps. 4). Ea nu e decât sufletul nostru socotit într-o cât aprobă sau condamnă purtarea noastră, faptele noastre. Este călăuză și judecător în același timp.

În această conștiință, ca într'un întins câmp de bătălie se dă lupta neîmpăcată între adevăr și minciună, între bine și rău, virtute și patimă rea, aici ciocotesc ca într'o căldare fierbinte gândurile ucigătoare și pornirile neînfricate; aici e pădurea sălbatecă cu viețuitoare înfiorătoare care stau de pândă să sară asupra vieții noastre creștine pentru a o sfâșia. De aceea atâta vreme cât noi nu ne vom scobori în cele mai întunecate cotituri ale conștiinței nu ne vom cunoaște și dacă nu ne vom cunoaște nu vom ști ce avem de îndreptat în sufletul nostru, ce avem de curățit și de sădit în inima noastră, pentru a o face cât mai asemenea inimii lui Isus.

Oamenii însă, trăiesc cei mai mulți la suprafața sufletului lor, și așa nu pot desluși în ei lumea flărelor careucid în ei viața de creștin. „O, dacă am ști noi să ne recutegem și să privim limpede în noi — scria Elisabeta Leseur, în jurnalul său sufletesc — dar mulți află prea puțină plăcere în a sta de vorbă cu ei înșiși, sub privirea lui Dumnezeu, pentru a se cunoaște”. Împăștat în lumea dinafară, ochii omului rămân închiși, neputincioși de a zări ceva în întunerecul din sufletul lui și astfel omul devine din ce în ce mai rău, rob plăcerilor. Pentru ce, pentru că nu-și cunoaște sufletul, nu a privit în conștiința sa serios, niciodată.

Unde e de căutat leacul pentru îndreptare? În conștiință. Privind des, în fiecare zi în sufletul nostru, pentru a cunoaște răul de acolo și a-l scoate afară; făcând în fiecare zi un scurt examen cu conștiința noastră. Pentru aceasta nu e nevoie să fugi de lume, ci să-ți alegi zilnic câteva clipe în care în tăcere să-ți desfăci sufletul tău indoitură de indoitură să vezi acolo praf și murdăria, care-ți vor spune că nu ești așa de bun, ci curat cum te crezi, să te scărbești de tine însuși ca apoi să ial hotărâri tari de a te îndrepta.

În străfulgerarea acestor priviri lăuntrice omul se vede pe sine așa cum e, cu nimicnicia și neputința

sa și simte nevoia de a recurge la Acela care e atotputernic și compătimitor cu s'abiciunea noastră, dela care vine „toată darea cea bună și tot darul desăvârșit”, singurul care poate fi numit bun.

Cunoscându-ne, prin acest examen, păcătoșenia din sânul nostru va țâșni izvorul lacrimilor de căință și îndreptare, care a scaldat odinioară obrajii Magdalenei sau a unui Augustin. Va isvori lumina care a schimbat pe prigonitorul Saul în apostolul Pavel; care răstignit cu trupul, cu patimile și cu poftele își plînga amar păcatul din tinerețe recunoscând că nu este „vrednic a se numi apostol pentru că a prigonit biserica lui Hristos”.

Privirea în conștiință i l-a făcut pe David să-și spună în lacrimi făgăduința de îndreptare: „Învăța voiu pe cei faradelege căile Tale și cei păcătoși la Tine se vor întoarce...” (Ps 50).

Îndrumătorii pe calea desăvârșirii creștinești socotesc examenul de conștiință ca absolut necesar pentru ajungerea la sfințenie. „A face bine examenul de conștiință e caracteristica celor aleși, a-l face rău e caracteristica celor blestemați” (sf. Gregoriu). „Ca un cerceator sârguincios al sufletului tău, supune-ți viața unui examen zilnic. Cercetează-ți cu de-amănunul câștigurile și pierderile... Caută să te cunoști, așază-te în fața ta înuți, ca în fața altuia și în această stare bate-ți pieptul” (sf. Bernard). „Oridecâte ori nu se întâmplă să mă gândesc la cele din urmă ale mele, oridecâte ori încercam să mă judec așa cum m'ar judeca Dumnezeu într'o zi, niciodată nu eram mulțumit cu mine însumi... Pacea sufletului, nu se obține decât prin disciplina examenului de conștiință și prin rugăciune.” (spune însuși marele convertit François Copée).

Chiar și înțelepții din antichitate încă recunoșteau necesitatea exa-

nului de conștiință și-l recomandau:

„Cunoaște-te pe tine însuși”, această deviză gravată pe o tablă de marmoră la intrarea templului din Deli a fost deviza înțeleptului Socrate, care vedea în ea începutul înțelepciunii. Pitagora obliga pe elevii săi să-și pună în fiecare seară întrebările: Ce am făcut azi? Cum am făcut? Ce ar fi trebuit să fac și nu am făcut? etc.

Dar destul să vedem ce schimbări aduce în noi examenul de conștiință? Prin el ne cunoaștem greșile, defectele, păcatele. Examenul de conștiință ne duce să luptăm împotriva patimilor pentru a plăcea lui Dumnezeu. Instăpânește în noi dreapta ordine: trupul îl supune minții și mintea poruncilor lui Dumnezeu, iar rodul acestei ordine din sufletul nostru este pacea și bucuria de a fi stăpâni pe noi înșine. Pacea și bucuria ne fac să ni se pară prea mici suferințele și truda ce ne-a costat lupta împotriva a tot ce a fost rău în noi.

Iubiți frați! Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, la cea mai frumoasă lucrare ce poate să existe: mântuirea sufletului nostru. Dar dacă nu ne vom cunoaște sufletul, în loc să clădim împreună cu Dumnezeu, numai vom strica. Și nu ne vom cunoaște decât făcând zilnic seară de seară examenul de conștiință, cercetarea cugetului, cerând dela noi înșine darea de seamă despre ce am făcut în ziua care s'a scurs. Dacă ceea ce am făcut a fost rău să îndreptăm în ziua care vine. Să facem bine acest examen. Dela aceasta trebuie să începem înnoirea sufletului nostru, pentru ca apoi să putem reconstrui adevărata lume nouă, trainică, așa cum o vrea Dumnezeu, lume care va fi așa cum va fi sufletul unui fiecăruia. E momentul suprem. A bătut ceasul.

Pr. Gheorghe Neamțiu

Rugăciune

Nu oamenilor mă adresez ci ție Doamne, stăpân al tuturor sfințelor, al tuturor lumilor, al tuturor timpurilor... Ție care ai dat totul, Ție ale cărui judecăți sunt neclintite și eterne!

Tu nu ne-ai dat nimica să ne urâm, nici mâini ca să ne stășiem unii pe alții.

Fă, Doamne să ne ajutăm unii pe alții, pentru a putea suporta povara unei vieți trudite și trecătoare.

Fă, ca micile deosebiri dintre vestimentele ce acopăr trupurile noastre neputincioase, deosebirile dintre purtările noastre ridicole, dintre toate legile noastre nebune, nedesăvârșite, deosebiriile dintre credințele și părerile noastre, deosebiri atâ de mari în ochii noștri, atâ de nefinseminate și copilăroase înaintea Ta, ca aceste mici deosebiri, ce ne deosebesc și ne despart, să nu fie semnale de ură și de persecuție.

Fă, Doamne ca acei care aprind lumânări de ceară ziua la amiază mare, să nu urască pe aceia care se mulțumesc numai cu lumina Soarelui Tău.

Fă, Doamne, ca aceia care sa

acoperă cu vestimente albe, pentru a Te proslăvi și a Te iubi, să nu urască pe aceia care se îmbracă cu haine negre pentru a se ruga Ție.

Fă, Doamne, ca oamenii să știe că cei care stăpânesc o bucată mai întinsă de noroiu din lutul acestei lumi, sau aceia care au mai multe bucațele de metal, să nu fie nici mândri, nici infumurați și să nu se prea bucure de ceea cești mărginiți la minte numesc măriri și bogăție și nici ceilalți să nu-i urască, căci Tu, Doamne, știi că nu este nimic pe lumea aceasta de care omul ar putea fi mândru sau îngâmfat.

Aducă și aminte toți aceștia că sunt frați.

Fă-i Doamne ca să urască tirania, să nu se sfâșie între dâșii, ca fiarele de pradă.

Fă Doamne pe oameni să nu întrebuinteze clipa vieții lor, decât laudând în mii de graiuri bunătatea Aceluia care le-a dat prilejul de-a trăi numai o clipă în sborul timpului celuia fără de început și fără de sfârșit.

După Voltaire

Prima școală a copilului

(urmare din pag. 1)

Puii animalelor și ai păsărilor în câteva zile sau în câteva luni, pot umbla, pot alerga, știu cum să se apere, și în curând nu mai au lipsă de părinți lor, și aceștia îi și părăsesc. Viețuitoarele cunosc în grabă tot de ce au nevoie pentru existență din imboldul, din instinctul cu care le-a înzestrat Ziditorul, nu din înțelepciune sau pricepere.

Copilul însă abea umblă la un an, și nu-i harnic să se hrănească singur până la trei ani, iar să-și câștige singur existența numai când ajunge fecior mărișor.

Așa de încet se dezvoltă și cresc puterile lui trușești. Dar tot încet cresc și puterile lui sufletești, priceperea, mintea, simțămintele.

Dar facultățile, însușirile sufletești, ale copilului pentru a crește au și ele nevoie — ca și trupul — de hrana ce i-o dau părinții. Ei trebuie să-i spună numele lucrărilor, ei îl învață să vorbească, ei îi spun ce-i bun și folositor și ce este rău, cu un cuvânt ei îi fac educația.

Un copil care ar fi părăsit de când e mic, sau pe care părinții nu l-ar învăța nimic — va rămânea un fel de sălbatic, un fel de puiu de animal, dar nu s'ar face om întreg niciodată.

Pentru că a rânduit Dumnezeu să crească pe încetul omul, și la trup și la suflet, a întemeiat familia, care trebuie să fie cea dintâi școală pentru copil.

I. Agârbic anu

Iubirea

Din ce suntem noi născuți?

Din iubire.

În ce chip am fi pierduți?

Fără iubire.

Prin ce putem isbuti?

Prin iubire.

Iubirea o putem și găsi?

Prin iubire.

Ce poate plânsul mai iute să-l oprească?

Iubirea.

Ce trebuie veșnic să ne

unească?

Iubirea.

Goethe

„Isuse, primește inima mea”

Interesul poartă fesul

Așa spune o zicală populară din vechiul regat, unde poți întâlni mai ușor turci purtători de fes (șapcă roșie).

Ce vrea să spună zicala asta? că tot ce face omul o face cu gândul la ceva interes, la ceva câștig pentru sine — chiar și atunci când pare a urmări binele altuia sau binele comun. To așa!

Nu se poate tăgădui că sunt oameni *desinteresaf* cărora nu li se potrivește această judecată. Ei urmăresc binele altora numai din setea de-a vedea mângăierea și fericirea altora. Ca răsplătă le ajunge mulțumirea lor sultească că au sporit binele și frumosul în lume. — Oare n'am întâlnit oameni care mișcă treburi nobile, fără a căuta nici avere, nici plăcere, nici aplauze ci se îndestulesc cu conștiința că au sujit pe Dumnezeu, sau patria, sau umanitatea și renunță la orice recunoștință?

Ființa căreia i se potrivește în cea mai mare măsură acest dicton este — fără îndoială — Cel viclean, Diavolul!

El clipă de clipă și în orice loc, urmărește necinstirea lui Dumnezeu și perzarea sufletelor, cu viclenie, prefăcându-se că are de scop mărirea Domnului și mântuirea sufletelor.

Biblia ne face atenți că „Satana se prefăce într'un înger de lumină” (înger bun, păzitor) 1 Cor. 11. 14).

Să-i luăm puțin masca de pe față și să vedem apucăturile acestui mare înșelător.

1. După ce printr'un lemn (pomul științei bunei și al răului) a supărat Șarpele pe Dumnezeu, Ziditorul a hotărât ca tot printr'un lemn și de pe un lemn (al crucii) va supăra El pe Ispititorul. Acum noi știm că unealta mântuirii noastre și armă asupra diavolului este crucea. Diavolul deci urăște crucea și se silește s'o facă urgisită... Cei ce lapădă crucea al cui interes îl servesc? Când auzim predicăție contra crucii — că ea ar fi închinare la idoii — să știm că slujitorii Satanei și ei se prefac în slujitori ai neprihănirii (2 Cor. 11. 15).

2. După ce printr'o femeie (Eva) a supărat Șarpele pe Dumnezeu, Ziditorul a hotărât că printr'o altă femeie (Maria) va supăra El pe Ispititorul. Acum noi știm că dușmănie veșnică a rânduit Celatotpăternic între eceste două tabere, deo parte femeia (Maria) și sămânța ei (Isus) și între Șarpele cel vechi și sămânța lui (Facere 3. 15) de altă parte.

Creștinii care dușmănesc pe Maria ale cui interese le slujesc și în care tabără se așează? Cui fac pe plăcere?

3. Prin Biblie rău tălcuită și rău potrivită a ispitit diavolul pe Isus când l-a îndemnat să se arunce jos de pe strășina bisericii crezând cele scrise în psalmul 91—11. că dacă îngerii îl vor lua pe mâni nu cumva să se lovească de piatră (Mat. 4. 5—7).

Dar Isus n'a primit să urmeze textul biblic adus înainte de Ispititorul și a biruit ispita știind că aici și acum (în cazul său nu se potrivește Ps. 91. 11. ci trebuie ținut în seamă porunca din Deut. 6. 16. „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău (să nu pui la probă mila și paza Lui).

Da că Isus primea tălcuirea și aplicarea Scripturii așa cum i-a prezentat-o cel viclean se rătacea, ar fi fost invins. Ca și atunci, așa cum

și în viitor Satana se slujește de Biblie să ducă la osândă pe „oii neînvățați și nestatornici (care pe epistolele lui Pavel) le sucose ca și pe celelalte Scripturi, spre pierderea lor” (2 Pet. 3. 16).

O pildă de Scriptură sucită: Dumnezeu prin gura lui Pavel zice: Creștine fugi de curvie și îți cinstește trupul tău ca pe o biserică fiindcă în tine locuiește Spiritul Sfânt (1 Cor. 6. 18—20).

Diavolul prin gura eectarului zice: Creștine fugi de biserică doar tu ești locuința Spiritului dumnezeesc, nu ai lipsă de clădire, tu ești închinător cu spiritul și cu adevărul.

Dacă s'a căzut ca pe Isus să-l mănânce răvna pentru casa Domnului, pentru biserică de zid, oare pe ucenicii lui nu se cade să-i stăpânească răvna față de clădire bisericii? Cine a fost mai mult ca Isus, biserică vie? Totuși El n'a îngiț de casa Domnului (Io. 2. 17).

Când unii creștini ocolese casa lui Dumnezeu din satul lor cine se bucură? Cine câștigă? Al cui interes slujesc cei ce desfac pe creștini de casa Domnului? Oare nu interesul Satanei poartă fesul în afacerea aceasta?

Dar în privința spovedaniei ce apucături are Cel viclean? Sunt Necuratul — zice el. Pe oameni îi vreau necurați. Nu mi place să se jurăscă în mărturisire cu sângele lui Hristos. Jos cu spovedania, jos cu preoții. Ei nu pot deslega că și ei sunt legați cu păcate. Nu vedeți că sunt de pămași. N'au putere de a deslega de păcate! Numai apostolii au avut-o, preoții niciodată. Nu vă spovediți, nu vă curățiți, vă vreau necurați ca și eu — așa poftesc Satana. Când auziți ocări asupra spovedaniei să știți că acolo interesul lui Satana poartă fesul.

Să fie lipsiți copiii de botez — cine are interes în aceasta? Oare nu Cel rău? Hristos a spus apăsător că omul — mic ori mare fără deosebire — dacă nu i născut, din apă și spirit (dacă nu-i botezat) nu intră în împărăția lui Dumnezeu. Dacă moare copilul nebotezat nu intră în cer; el nefiind creștin nu are parte de mântuirea câștigată de Hristos și dăruită prin botez. Să dobândească copiii raiul, asta nu-i place lui Satan.

Unii sectari spun, sucind Biblia, că nu este sf. Treime — că adevărat în Dumnezeu nu sunt trei persoane ci numai una, Tatăl. Fiul (sau Cuvântul) până a nu veni jos a fost un soiu de înger. Când s'a coborât a părăsit firea spirituală și a rămas — a devenit — numai om adevărat. Asta e o greșală grozavă! Fiul înainte de coborâre a fost Dumnezeu adevărat. Așa a rămas și pe pământ unde și-a adăos și firea omenească ajungând să fie și Dumnezeu adevărat și om adevărat, născut din Tatăl nu făcut de mâna Tatălui.

Hristos a fost Ziditor nu zidire. E o dejosire să faci din Făcător o făptură. E hulă să detronezi pe Fiul!

Tot acei sectari (bileniști) care degradează pe Isus lundu-i jos rangul de Dumnezeu, degradează și pe om spunând că nu se deos bește de animale, că nu are suflet nemuritor cum nu are purcelul pe care-l ucide de Crăciun fără păcat. Astfel toți oamenii — zic ei — ori buni ori răi merg în groapă cu toată ființa lor și nu ajung nici sfintii în rai, nici ticăloșii în iad, nici pocăliții în purgator. Pentru oameni nu

este nici rai, nici iad nici purgator ci numai moarte fără simțire bună ori rea.

Creștine, te întreb: a cui ispravă poate fi această serie de degradări? Pe cine îl interesează să deosească pe Fiul și pe Sfântul Spirit? Ascultă numai ce zice:

Fiule jos de pe tronul de Dumnezeu!

Spirite jos și tu de pe tronul Treimii!

Mân uitorule ești numai om sfânt! Tu Marie nu ești mama unui Dumnezeu, nu ești fecioară, nu ești vie în cer, ci în groapă. Omule nu ai suflet nemuritor, nu te teme de iad, nu te mângăia cu fericirea raiului, nu grăi de purgator.

Jos cu spovedania, jos cu preoția, jos cu maslu și cu toate tainele, jos crucea, jos icoanele, jos clopotele, jos luminările.

Sus, sus Biblia tălcuită după capul marilor eretici Luther, Calvin, Russel, E. White etc.

Cei ce urăsc crucea ca și Satana; Cei ce dușmănesc pe Maria ca Șarpele;

Cei ce ocolese biserică precum Diavolul;

Cei ce ispitesc cu Biblia ca Ispititorul;

Cei ce păgubesc pe copii de botez și rai;

Cei ce degradează pe Fiul și Spiritul;

Cei ce lapădă sfânta cuminecătură și toate tainele, — ale cui interese le servesc?

Cine poartă fesul în spatele acestor creștini care predică în forma aceasta?

Răspunsul vine dela sine.

T. Herineanu

Frate Ioane

Trăim în anul una mie nouă sute patruzeci și șase de când Dumnezeu — în bunătatea Sa cea mare — a trimis pe Fiul Său spre mântuirea neamului omenească.

În ultimii ani ne-au venit, frate Ioane, semne peste semne, îndemnându-ne să urmăm calea Domnului, singura care duce la fericirea veșnică.

A venit asupra noastră biciul cutremurului, zguduind pământul din rădăcini, dar inimile noastre — asemenea Evreilor după moartea lui Isus — nu s'au mișcat.

A izbucnit război mare între neamurile pământului. Ne-am pierdut frați și cunoscuți, dar că L-am pierdut de mult pe Dumnezeu, nu ne-am gândit.

Nu s'au pot lit bine valurile lumii în urma biciului de foc al războiului și a apărut o nouă pacoste: seceta. Razele soarelui — care până acum încălzise și pe cei buni și pe cei răi — ne-au uscat roadele pământului.

În locul belșugului de altădată, astăzi sălășluiesc înfrățite pe spinarea noastră: sărăcia, foamea și mizeria.

(continuarea în pagina 4)

Cutie fermecată

O văduvă foarte bogată băgă de seamă, că dela o vreme încoace treburile gospodăriei îi merg rău. Averea îi scădea văzând cu ochii. Auzind că nu departe de palatul ei, în munți trăește un pustnic foarte priceput, se duse să-l întrebe ce să facă ea, ca să-i meargă bine.

— „Părinte — zise femeia, în casa mea, de câțeva vreme, lucrurile merg slab. Averea mi se împuținează mereu. Nu știi Sf. ta vreun mijloc cu care să înlătur acest rău?”

Pustnicul, om blând și foarte priceput, îi spuse să aștepte puțin. Trecu într'o chilioară de unde aduse o cutie bine închisă. Dând-o femeii, îi zise: „Cu această cutiuță ai să mergi de trei ori pe zi și de trei ori pe noapte în bucătărie, în pivniță, în grajduri și prin toate încăperile și ungherele casei. Atunci totul se va îndrepta. Peste un an însă, să-mi aduci cutia înapoi”.

Femeia plecă acasă foarte încredințată de puterea cutiuței. O purtă regulat în toate părțile, așa cum îi poruncise pustnicul. Mergând în ziua întâia, cu ea, în pivniță, găsi acolo un servitor, scoțând vin pe furiș. Jar peste noapte găsi în bucătărie servitoarele coceau cozonaci și se pregăteau de petrecere. În grajduri a aflat că vacile stau neingrijite, înglodate până în genunchi în gunoiu. Căii erau netesalați. În loc de orz, li se dăduse numai fân. Și în chipul acesta, femeia descoperia în fiecare zi câte ceva rău.

După un an se duse la pustnic, ca să-i dea cutia înapoi. Mulțumind bătrânului, femeia zise: „Acum totul îmi merge mai bine. Mai lasă-mi cutia te rog, încă un an. Într'ansa trebuie să fie un lucru făcător de minuni. Pustnicul răsese și zise: „Cutia nu pot să ți-o mai las. Secretul pe care-l crezi că e într'ansa îl ai și d-ta”. Și zicând acestea, deschide cutia, ca să vadă femeia ce e înăuntru. Era o bucată de hârtie pe care se găsiu scrise aceste cuvinte: „De vrei să-ți meargă treburile bine, ține-le de scurt”.

Mărturisind credința

(urmăre din pag. 1)

iar alții pe de altă parte sapă la temelie și surpă mereu; fie chiar numai lăsând pe alții să strice. Atâta doar, că, dacă cel ce zidește ține neapărat să și desăvârșească lucrarea, nu se va da învins, nici de vrăjmași și nici de celălalt soiu de surpători; dacă nu aici, aiurea, și el tot își va dura opera.

Vedeți, pentru aceasta, cade-se să știm ce mărturisim și să facem ce se cere dela unul fie-care dintre noi.

Grigore Topan

Fel de fel

In India ciocnirile dintre hinduși și musulmani continuă. Într'una din zile într'o localitate au fost uciși în ciocniri 2000 de musulmani. Într'un oraș mai mic a fost ucise alte 45 sute de persoane. Într'altă localitate, scrie un ziar indian, străzile sunt acoperite de cadavre.

In armata kommitangului din China s'a produs o mare revoltă.

Politia din Roma a arestat pe un evreu de cetățenie poloneză învinuit de atentat împotriva ambasadei britanice din Roma.

Numărul șomerilor din Italia e de 2.500.000.

In Palestina revoltele se țin lanț. Evreii au aruncat în aer un tren. Într'o încăierare dintre evreii și arabi, câte doi din ambele părți și au găsit moartea și 20 de persoane au fost rănite.

Frate Ioane

(urmărire din pag. 7)

Vieața se îngreunează, iar lumea se îndepărtează de calea Domnului.

Poruncile lui Dumnezeu și ale Bisericii sunt călcate în picioare.

Bețiile și orgiile țin lanț; minciunile și vorbele de rău nu mai conținesc; se mănâncă frate pe frate.

Bisericile sunt goale și teama de Dumnezeu a dispărut.

Necredincioșii și indiferenții — creștini totuși după actul de bolez — s'au înmulțit ca ciupercile după ploaie. Forțele întunerecului se mișcă, iar diavolii saltă în sus de urgie.

Pedepsele Domnului sunt tot mai mari, iar lumea se strică tot mai tare.

Umiliți să cădem în fața Tatălui Ceresc, frate Ioane, și cu lacrimi în ochi și durere în suflet să-I cerem iertare și îndurare: „Doamne Dumnezeule, Făcătorul, Răscumpărătorul și Sfântitorul tuturor credincioșilor, care ai orânduit ca noi, robii Tăi, să apucăm aceste timpuri, Te rugăm auzi-ne și nu ne lăsa pierzaniei.

Ne-am depărtat de Tine prin păcat, am călca voința Ta cea sfântă, ne-am pătat sufletele, pierzând harul Tău.

Iartă-i pe toți care nu știu ce fac...”

Să ne iubim unii pe alții, să stărpim răul dintre noi, să trăim o viață creștină, urmând calea Domnului și binecuvântarea lui Dumnezeu se va coborî asupra Țării noastre.

Pace și bucurie dela Dumnezeu!

Badea Vasile
Sîgna-Roman

Directorul unui ziar din Atena a fost condamnat la moarte și alți 12 ziaristi la câte 20 de ani de închisoare.

Australia este țara oilor. In anul 1788, un căpitan englez ce a pus stăpânire pe această țară, a adus aici 29 de oi, din care azi sunt peste 115.000.000 oi.

Cehoslovacii vreau să și ducă în țară pe toți Cehii și Slovaci din străinătate. Până acum i au transportat pe cei din Uniunea Sovietică, Germania, Polonia, Franța și Austria. Acum urmează a fi duși acasă cei 1000 de Cehi și 50.000 Slovaci care trăesc în țara noastră.

In Statele Unite ale Americii cea mai citită carte e Biblia. Societatea Biblică Americană a vândut anul trecut 12.243.000 de Biblii.

Tribunalul din Belgrad a condamnat la moarte pe 9 unguri, criminali de războiu care în luna Ianuarie 1942 au ucis într'o singură noapte peste 2000 de oameni, femei și copii.

Sfântul Părinte Papa Pius al XII-lea într'un mesaj adresat Americii a spus că Biserica Catolică trece prin mari primejdii launtrice și externe.

La Ancara, capitala Turciei, un uriaș incendiu a disrins într'o noapte depozitul de autobuse arzând toate mașinile.

Agricuțura americană se face numai cu mașini. Mașinile electrice se folosesc la peste 200 de treburi. Sunt mașini care cosesc fânul, grâul etc. și tot ele le încarcă pe camioane, mașini care mulg pe oră 250—300 de vaci, mașini de jumulit penele pulilor, mașini care scutură nucii, merii și alți pomi, fără a le strica crengile și care strâng fructele căzute jos, le pun în saci de 50 kg. și le încarcă tot singure pe camioane. Holdele de bumbac sunt udate cu avioanele.

Alegerile din Statele Unite ale Americii au fost câștigate de partidul republican, atât la camera cât și la senat. D-l Hoover, care a fost ultimul președinte republican al Statelor Unite, a făcut următoarea declarație: „Toată lumea, afară de Statele Unite, se îndreaptă de ani de zile spre stânga, pe drumul economiei socialiste sau comuniste. Prin aceste alegeri, Statele Unite e prima țară ce nu o ia spre stânga, ci spre dreapta”.

Evreii au anunțat că vor arunca în aer legația Irakului din Londra. Dintr'un manifest aruncat de teroriști la poarta de intrare a legației, rezultă că aceasta va fi întâiul punct de atac al teroriștilor din Anglia.

Din viitorul parlament al Franței vor face parte 33 de deputate.

Un ziar englez scrie că evreii au anunțat că vor omorî pe Mareșalul Montgomery și că vor arunca în aer ministerul de războiu britanic, în cazul când politica bri-

tanică cu privire la Palestina nu este modificată.

Italia într'o notă trimisă celor patru miniștri de externe, declară că nu vor să cedeze Jugoslaviei orașul Gorizia.

Armata nordamericană din Europa și-a luat răspunderea transportării în Palestina a 100.000 de evrei.

„Alegătorii din America au dorit un republican mort în locul unui democrat viu” scrie un ziar american. La un post de judecător, au candidat un republican și un democrat. Cei din partidul republican a murit cu o săptămână înainte de alegeri, totuși a fost ales cu o majoritate zdrobitoare.

Dona Camilla Rati, sora Papei Pius al XI-lea, a încetat din viață, după ce a petrecut o viață lungă și bogată în virtuți și fapte creștinești.

După unele știri se crede că tratatul de pace cu România va fi semnat în preajma datei de 15 Decembrie.

Regele Egiptului, în discursul pronunțat la deschiderea parlamentului a anunțat că Anglia va evacua gurile Nilului în decurs de cinci luni.

Opt sute de evrei, fugiți din Polonia în Anglia, au fost închiși în taberele de internare din Scoția.

Grecia se găsește în plin războiu civil „Rebelii” desfășoară operațiuni pe scară foarte întinsă pentru cucerirea localităților de frontieră din Macedonia. Cercurile militare grecești au socotit acest fapt ca fiind „un războiu nedecarat al comuniștilor împotriva statului.”

Douăsprezece vapoare de războiu engleze au pătruns în apele teritoriale ale Albaniei. Albania a protestat împotriva violării apelor sale teritoriale, spunând printre altele, în nota ce a trimis-o ONU-lui, că „focuri de mitralieră au fost trase în aer și în apă, cu scopul de a crea incidente”.

La o țesătorie din București s'a descoperit ascuns, patru vagoane de bumbac.

Un lot de 10.000 de prizonieri din UR.S.S. se înapoiază în țară. Primele transporturi au sosit la Focșani.

Pe linia București—Turnu Severin s'a produs o gravă ciocnire între un camion militar cu un autoturor. Sunt câțiva morți și mai mulți răniți.

Un țăran sărac din Moldova bătută de secetă, umblând spre a și aduna de ale gurii, a reușit cu mare greutate să și adune un sac de grâu. Răbdând foame, pentru a duce cele strânse familiei, dela un timp n'a mai putut rezista și a murit de foame pe peronul gării de Nord din București.

A apărut arborele familiar a lui Ioan Vlăduțiu, cu date culesse și publicate de d-l Nicolae Pop, inv. pensionat. Pe cine îl interesează îl poate primi — gratuit — dela redacția noastră sau dela autor: D-l Nicolae Pop, inv. pens. Str. Iulian Pop N. 12.

Iubiți cititori!

Nu descurajați că și acest număr apare numai acum și așa cum se vede. Sunt motive serioase. Aveți însă încredere că „Vieața Creștină” va face mari progrese. Rugăm cititorii, ca cel puțin ei să nu ne pună piedeci cu neplata la timp a abonamentului.

Poșta redacției

Mulțumim fraților Coroban Ilie și Ianc Ilie, canteri în comuna Băișoara, jud. Turda, care ne-a câștigat un număr de 69 abonați. Fie ca fapta lui să rămână ca pildă de urmat a altor credincioși care își dau stama de importanța ce o are gazeta bună pentru mântuirea sufletelor.

— Pr. Eugen Botoș-Borșa: Nu putem ști cauza. Deaceia vă trimitem diferența (10 ex.)

— Vultur Ion-Frunzeni: Comunicați-ne exact cât e gazete să vă trimitem, deoarece din c. p. n'am înțeles ce ne scrieți.

— Intrucât foarte mulți cititori reclamă că nu primesc regulat gazeta — lucru care știm că e adevărat — comunicăm pe această cale că noi trimitem regulat tuturor celor cari s'au abonat. Acei ce nu primesc regulat gazeta îi rugăm să se intereseze la of. poștală la factor sau să urmărească cine le oprește din rea voință gazeta. Totuși pentru a fi mai siguri de primirea gazetei, în comunele unde sunt mai mulți abonați ar fi bine dacă s'ar înțelege toți ca să le trimitem în pachet pe adresa unuia, care apoi să le împartă tuturor celor abonați, deoarece un pachet nu se pierde atât de ușor. Dacă numărul celor abonați trece de 10 atunci tot la 10 ex. dăm 1 gazeta gratuit pentru acel ce le împarte și care deasemenea strânge și banii și ni-i trimite. Răspunsul vă rugăm a ni-l da cât de urgent. Dăm un exemplu vrednic de urmat: Fr. Alexandru Paul — din Valea Loznei — j. Sotmeș — la apariția gazetei a abonat și achitat 20 ex. pe 3 luni, iar dela 1 Sept a achitat 50 ex. — pe 3 luni înainte.

— Dupăcum sunt atâția abonați cari achită regulat gazeta, înțelegând astfel greutățile cu care ne luptăm — sunt însă și foarte mulți cari cu toate angajamentele luate încă nu și-au achitat abonamentul. Deaceia pe acei ce nu și-au achitat abonamentul sau nu l-au reînnoit îi rugăm să se grăbească să ne achite deoarece încurând vom fi nevoiți a nu le mai trimite gazeta acestora. Depozitarii și celor ce le trimitem mai mu te foi spre de-facere, deși regula este ca cel puțin la 2 luni să ne trimită banii de pe gazetele vândute sunt cari n'au achitat.

— Ana D. Muntean-Călărași Vă mulțumim pentru zelul ce-l depuneți pentru răspândirea gazetei.

— Dumitru Ionescu — c. Tinea-Modelu j. Ialomița: V'am prelungit abonamentul, însă nu am primit dela Dv. încă bani pentru abonament. Scrieți când și prin cine a-ți trimis. Poate să fie o greșală și suma să fie trecută la altul.

— Aurel Pantea — Sălciua de jos, Comunicați dacă suma de 25.000 trimisă, este toată pentru abonamentul Dv. sau și pentru altcineva?